

af 1912, kan særlig nævnes Bestemmelsen om Farvandslodningerne. Man mente den Gang i Folketingsudvalget, at man ved den procentvise Fordeling af Lodsfortjeningen efter Fradrag af en forlods Andel som en Slags Opmuntringspræmie til det Lodseri, hvorfra Lodningen udgik, vilde være i Stand til at bringe de gamle Stridigheder om Farvandslodninger og Langlodninger ud af Verden; men som man kan se af Rigsdagstidenden angaaende Forhandlingen om Lovforslaget her i Tinget, og som ærede Medlemmer, der var Medlemmer af dette Ting i 1912, ved at berette, udbrod Stridighederne herinde i Folketinget paa ny, allerede inden Sagen endnu var bragt i Havn. Ved anden Behandling kæmpedes der lige efter Forligets Afslutning en drøj Dyst mellem det ærede Medlem fra Nyborg og det ærede Medlem fra Helsingør. Det lovede ikke godt for dette Forligs Prøvelse i Praksis, og det har da ogsaa vist sig, at den foreslaaede økonomiske Ordning ikke har skabt den Tilfredshed i de tre paagældende Lodserier, som man havde tilsigtet. Den højtærede Minister har derfor ment, og det er sikkert rigtigt, at den i 1912 forsøgsvis gennemførte Ordning ikke egnede sig til at være en varig Ordning, men paa den anden Side har den højtærede Minister ment, at det ikke vilde være heldigt paa dette Tidspunkt at bringe en varig Ordning i Forslag. Derfor fremkommer der nu Forslag om en ny foreløbig Ordning, en ny Forsøgsordning, og det, der foreslaas, er, at der til det forbilodsede Farvandslodseri tilbagebetales 50 pCt. af Lods-pengene for Strækningen fra det forbilodsede Lodseri til Lodningens Endepunkt. Det har altsaa kun Forsøgets Karakter, og det er derfor rimeligt, naar det i § 71 foreslaas, at denne Bestemmelse skal tages op til Revision efter et vist Antal Aars Forløb. Jeg kunde egentlig tænke mig, at det Antal Aar, som er nævnt der, nemlig 5 Aar, burde nedsettes noget; 5 Aar er jo ikke saa kort et Tidsrum. Den nu vedtagne procentvise Fordeling af Nettofortjeningen har allerede efter ca. 2 Aars Prøvetid vist sig at virke utilfredsstillende. Der er ganske vist gaaet 3½ Aar, siden den blev vedtaget, men som ærede Medlemmer ved, ophævede man allerede i September Maaned i Fjor dens Virkning paa Grund af de særlige Forhold, som Krigssituationen skabte, og derfor har den i Virkeligheden kun virket fra Juli i 1912 til September i 1914. Men allerede i de 2 Aar er man naaet til det Resultat, efter

hvad Anmærkningerne til Lovforslaget meddeler os, at den ikke er heldig, og jeg kunde derfor tænke mig, at man i et kortere Tidsrum end 5 Aar vilde naa til det Resultat, at heller ikke den nu foreslaaede Forsøgsordning egnede sig til at være en varig Ordning, og at Revisionen derfor burde foretages noget tidligere.

Det andet Hovedspørgsmaal, som ved Udvalgsbetænkningen og Lovforslagets Behandling her i Tinget i 1912 blev udskudt til en endelig Løsning ved den Revision, vi nu er i Gang med, var Lodspligten under Bugsering. Det udtales i Udvalgsbetænkningen i 1912, at man efter Udvalgets Mening var ved at komme udenfor den naturlige Opgave paa dette Omraade, nemlig at beskytte Lodserierne mod utiladelig Konkurrence fra farvandskendte, men ikke som Lodser ansatte Personer, og efter, saa vidt jeg kan skønne, hele Udvalgets Mening var man inde paa at gøre Skibsfarten til et Indtægtsobjekt for Lodserierne. Det synes ogsaa, at man nærmest var tilbøjelig til at gennemføre det Udkast, som var udarbejdet af Kommissionen i 1909, men at man veg tilbage for at gennemføre det paa Grund af Lodsernes kraftige Protest. Man nøjedes derfor med en Bestemmelse om, at der gives Ministeren Bemyndigelse til forsøgsvis at give Lempelser for Lodspligt under Bugsering, særlig for mindre Skibe, og i øvrigt henvistes Spørgsmaalet, som sagt, til Revision og endelig Løsning senere. Jeg ser af Bemærkningerne, som ledsager Lovforslaget, at den Ordning, som nu foreslaas, er tiltraadt ikke blot af Skibsfartens Repræsentanter, men ogsaa af Lodsvæsenets. Det synes saaledes, at man paa dette vanskelige Punkt, hvor Interesserne har staaet saa stærkt imod hinanden, har fundet en Løsning, den, som nu foreslaas i Lovforslagets § 31, der kan gennemføres uden Protest fra nogen Side, og dette er jo overmaade heldigt, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at efter Anmærkningerne at dømme er der et enkelt Punkt, hvor de af den højtærede Minister foreslaaede Bestemmelser ikke dækkes af den Overenskomst, som synes at være indgaaet mellem Skibsfarten og Lodsvæsenet. Det er med Hensyn til Bestemmelsen om, at Nedsættelsen i Lodsbetalingen ikke gælder for Skibe over 500 Tons. Denne Grænse har Sejlskibsrederiforeningen, saa vidt jeg kan skønne, ikke godkendt. Om det er, fordi man ikke har forelagt Repræsentanter for Sejlskibsrederne denne Del af Overenskomsten, eller fordi de ikke